

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1810-08-06)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1810-08-06)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 28. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000019.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 6te August 1810.

At Du saa længe ikke har faaet Brev fra mig, kommer sig ikke deraf, at Du i endnu længere Tiid ikke har skrevet, men deels af Uduelighed, deels deraf, at jeg har villet anvende min Duelighed til andre Ting, og opsætte alle Breve tils. 29 Postdagene, paa hvilke jeg da har havt saa mange, at jeg ikke er bleven færdig. Jeg skriver nu dette Brev, efterat jeg har anvendt 4 Timer med ret godt Held til at skrive paa min Afhandling om den Kunst at prædike, som interesserer mig meget, som jeg ogsaa troer skal indeholde adskilligt Godt, uden derfor at viide, om den vil svare til den Fliid, jeg har anvendt derpaa.

Du behøver ikke at anbefale mig at købe Müller^{*)}, da Du vel kan viide, at naar jeg ikke har den allerede, da kommer det sig kun deraf, at der ikke vare Exemplarer i Kjøbenhavn, undtagen nogle søeslagne hos Bonnier. Jeg læser ellers hver anden Dag om Müller, da alle Journaler endnu ere fulde af ham, og jeg er ganske forliigt med ham; ikke fordi jeg jo endnu troer, han har fejlet, om ikke i at vælge det Partie, saa dog saa tidligt og paa den Maade, men fordi den forsoenende Død altid hos velartede Gemytter lader Fejlene træde tilbage, og vækker — jeg kan vel sige det, skiøndt om Müller, thi det er det rette Ord — Forbarmelsen over menneskelige Svagheder, til hvilken det dog bliver vort Incognito's Skyld, om vi ikke skulde have at henflye. Jeg finder derfor ikke de Tydskere velartede, som, efter til hans Død at have søgt og pranget med hans Venskab, som han næsten tilstod Enhver, der søgte det, nu efter hans Død ingen Skaansel kiende. Medens Striiden giæredede, var det naturligt, at Bebrejdelserne hørtes; og dog, hvis Hjerte bløder ikke, naar han læser, hvad M. skrev i sine sidste Dage om sine Modstandere især i Berlin: „Sie zerrissen mein sorgenvolles Gemüth, und beschimpften meinen wohlervorbenen Namen“.

Jeg har læst det Meeste af Junges Bog om „den nordsiællandske Landalmues Charakter“ — en curiøs Bog, med mangeslags løjerlige Kundskaber, og gode, skiøndt ikke altid skarpe Bemærkninger; lidt monoton. Ethvert godt Hoved skulde med Rette, om han end for Resten skrev Meget ellers. 30 Intet, skrive een Bog, hvori han saa meget som mueligt var Han selv; paa det de, der ikke kiende ham personlig, kunde viide, hvo han er, og at der kunde være et Mindesmærke efter ham, som dog vilde leve saa længe, til de Tiider vare ganske forbi, der havde dannet ham, om han end ikke havde opløftet sig nok over dem, til at leve tængere.

Naar jeg saaledes kan sidde i Roe i min stille Havestue, og Arbejdet vil lykkes, har jeg det meget godt, ligeledes naar jeg er i mine Kirker, og Prædikenen m. v. vil gliide; ellers har jeg det sagtens kun passabelt — men, for at slutte med et Bonde-Ordsprog hos Junge: „Man hjælper sig med Armod, til man faaer Fattigdom“.

T. t.

J. P. M.

Jeg læser ogsaa i denne Tiid Herders „Gesammelte Schulreden“, som er en ret opbyggelig Bog, da den for en lang Tiid indeholder en Tale fra hvert Aar, som med ret kraftig Formaning driver paa Grundighed, Fliid, Alvor, Tugt og Orden, hvilket vi Alle have godt af at høre. —